

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети, разширен състав)

3 юни 1999 година*

По дело T-17/96

Télévision Française 1 SA (TF1), дружество, учредено съгласно френското законодателство, със седалище в Париж, за което се явяват адв. Georges Vandersanden, адв. Jean-Paul Hordies и адв. Agnès Maqua, от брюкселската адвокатска колегия, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на Fiduciaire Myson SARL, 30 Rue de Cessange,

ищец,
срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н Gérard Rozet, юридически съветник, и г-н Klaus Wiedner от правния отдел, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, от правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,
подпомагана от

Френската република, за която се явяват г-жа Catherine de Salins, ръководител на отдел в дирекция „Правни въпроси“ в Министерството на външните работи, г-н Philippe Martinet, секретар по външните работи и г-н Frédéric Million, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, във френското посолство, 8B Boulevard Joseph II,

встъпила страна,

иск на основание член 175 от Договора за ЕО (понастоящем член 232 ЕО) за обявяване, че Комисията не е изпълнила задълженията си съгласно Договора, като не е определила своята позиция по жалба, представена от ищец срещу Френската република относно съвместимостта на методите за финансиране на обществените телевизионни канали France 2 и France 3 (France-Télévision) с член 85 (понастоящем член 81 ЕО), член 90, параграф 1 (понастоящем член 86, параграф 1 ЕО) и член 92 (понастоящем, след изменението член 87 ЕО) от Договора за ЕО, и като алтернатива, иск съгласно член 173 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменението, член 230 ЕО) за отмяна на въпросното решение, с което се отхвърля жалбата на ищеца, посочена в писмо от Комисията от 11 декември 1995 г.,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ, (трети, разширен състав),

в състав: г-н M. Jaeger, председател, г-н K. Lenaerts, г-жа V. Tiili, г-н J. Azizi и г-н P. Mengozzi, съдии,

* Език на производството: френски.

секретар: г-н Н. Jung,

като взе предвид писмената фаза на производството и доклада от заседанието от 24 ноември 1998 г.,

постанови настоящото

Решение

Фактическа обстановка

1. До 1982 г. излъчването на телевизионни предавания във Франция се контролира от държавен монопол. От тогава насам, протича процес на постепенна либерализация и към настоящия момент, излъчването на телевизионни предавания във Франция включва и обществения сектор, като обществените телевизионни канали France 2 and France 3 (които заедно представляват France-Télévision group, по-нататък наричани Френската телевизия) и редица частни телевизионни компании.

2. Докато излъчването на частните телевизии се финансира изключително от доходи от реклами (реклама в тесния смисъл на думата, спонсорство на програми и телевизионен пазар), обществените телевизионни канали получават не само доходи от реклама, но и публично финансиране под най-различни форми (дял от приходите от такси за лицензи, специални бюджетни отчисления, субсидии и т.н.).

3. На 10 март 1993 г. ищецът, Télévision Française 1 SA („TF1”), е подал жалба пред Комисията относно методите, използвани за финансиране и действие на каналите на Френската телевизия. Общозвестно е, че тази жалба изрично се позовава на нарушение на член 85 (понастоящем член 81 ЕО), член 90, параграф 1 (понастоящем член 86, параграф 1 ЕО) и член 92 (понастоящем, след изменението член 87 ЕО) от Договора за ЕО.

4. На 16 юли 1993 г. Комисията е изпратила на ищеца искане за информация, на което ищецът е отговорил на 30 септември 1993 г.

5. На 5 юли 1995 г. г-н Van Miert, член на Комисията, е уведомил ищеца, че в Комисията са постъпили други подобни жалби относно други държави-членки, като всички поставят общия въпрос за финансиране на обществените телевизии. Впоследствие, Комисията се е разпоредила да се изготви проучване, включващо дванадесетте държави-членки на съюза към този момент. Поради методологични затруднения и широкия обхват на проучването, то все още не е приключено, въпреки че първите резултати от него се очакват преди началото на лятото на 1995 г. От друга страна, не е възможно да се определи точно кога ще е изготвен докладът. Последно, Комисията е поканила ищеца да Ж изпрати доказателство, което да показва, че държавната помощ, получена от Френската телевизия, е очевидно несъответстваща на нейните обществени задължения.

6. С писмо от 3 октомври 1995 г. ищецът уведомява Комисията, че във Франция, държавната помощ за обществените канали е била умишлено предназначена да накърни конкуренцията между тях и частните телевизионни канали. Ищецът подчертава, че той е могъл да изчаква с години и следователно официално е сезирал Комисията и, доколкото е необходимо, я е сезирал официално да „определи своята позиция и да се произнесе по твърденията, посочени в жалбата” от 10 март 1993 г.

7. На 11 декември 1995 г. ответникът е изпратил писмо на ищеца, съдържащо изявлението:

„Съгласно резултатите от изследването за финансирането на обществените телевизии в дванадесетте държави, които са членки на Европейския съюз преди 1 януари 1995 г., изпращаме писмо на френските власти на 21 ноември 1995 г., с което се задават редица въпроси, чиито отговори ще ни дадат възможност да приемем решение за действията, които следва да се предприемат по отношение на Вашата жалба. Ще Ви държим в течение за развитието на този въпрос и при необходимост може да се обърнем към Вас за допълнителна информация.”

Процедура

8. С иск, постъпил в секретариата на Първоинстанционния съд на 2 февруари 1996 г., TF1 е завела настоящото дело.

9. С молба, постъпила в секретариата на Първоинстанционния съд на 4 юли 1996 г., Френската република е заявила желание да встъпи в подкрепа на ответника. С определение на председателя на пети разширен състав, от 17 септември 1996 г., тази молба е уважена.

10. С писмо, постъпило в секретариата на Първоинстанционния съд на 2 юни 1997 г., Комисията е представила пред Съда копие от писмо с дата 15 май 1997 г., изпратено на ищеца съгласно член 6 от Регламент (ЕИО) № 99/63 на Комисията от 25 юли 1963 г. за заседанията, предвидени в член 19, параграф 1 и 2 от Регламент № 17 на Съвета (ОВ 1963 г., 127, стр. 2268, по-нататък „Регламент № 99/63”), в което тя информира ищеца, че въз основа на информацията, с която разполага, тя няма възможност да уважи жалбата, тъй като в нея се твърди нарушение на член 85 и 86 (понастоящем член 82 ЕО) от Договора. Комисията е поканила ищеца да представи своето становище в двумесечен срок, считано от 15 май 1997 г., като добавя, че, като е разгледала твърдението за нарушение на член 90 от Договора, тя няма възможност да установи, че обжалваните действия представляват нарушение.

11. Предвид писмото от 15 май 1997 г., секретарят на Първоинстанционния съд е поканил страните, с писмо от 17 юни 1997 г. да представят техните становища по останалата част от процедурата и по въпроса дали все още е необходимо Съдът да се произнесе с решение. Ответникът, ищецът и встъпилата страна са отговорили на тази покана съответно на 2, 17 и 18 юли 1998 г.

12. С решение на Първоинстанционния съд от 21 септември 1998 г., съдията-докладчик е определен за трети разширен състав, от Първоинстанционния съд, на който съответно е разпределено делото.

13. При изслушването на съдията-докладчик, Първоинстанционния съд (трети разширен състав) е взел решение да даде ход на устните състезания без предварително проучване.

14. Страните са представили устни становища и са отговорили на въпросите, зададени от Съда на заседанието на 24 ноември 1998 г.

Видове искания на страните

15. Ищецът претендира, че Съдът следва да:

- обяви, че Комисията, като не определя своята позиция в срок от два месеца след сезирането с писмо от 3 октомври 1995, бездейства;
- задължи Комисията да действа, като приеме решение по жалбата;
- като алтернатива, отмени позицията, определена от Комисията на 11 декември 1995 г.;
- осъди Комисията да плати всички разноски.

16. Ответникът твърди, че Съдът следва да:

- обяви иска за бездействие за недопустим, или като алтернатива, за необоснован;
- обяви иска за отмяна, направен като алтернатива, за недопустим;
- осъди ищеца да плати разноските.

17. Френската република, като встъпила страна, подкрепя исканията, направени от Комисията.

Искът за бездействие

Допустимост

Допустимост на иска, доколкото той се отнася за бездействие на Комисията съгласно член 92 и 93 от Договора за ЕО

- Искания и аргументи на ответника

18. Първо, Комисията твърди, че искът, доколкото в него се твърди, че тя не е изпълнила своето задължение да започне процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 2 ЕО), е недопустим, тъй като ищецът няма право на иск. Тя твърди, че решението, което се изисква тя да приеме след преценка на съвместимостта с общия пазар на мярка, за която се съобщава, че представлява държавна помощ, ако е установено, че въпросната мярка в действителност е държавна помощ по смисъла на членове 92 и 93 от Договора за ЕО, ще бъде адресирано до Френската република. Ищецът не може да е адресат на такава

решение и следователно не може да заведе дело, за да се обяви, че Комисията, както се твърди, не е приела мярка, на която той няма да е адресат.

19. Комисията изтъква, че процедурните правила, които се прилагат в контекста на членове 85 и 86 от Договора, не могат да се свързват с тези, приложими за членове 92 и 93 от Договора, тъй като правилата за конкуренция, които са съсредоточени на поведението на предприятията, е необходимо да възлагат правомощие за вземане на решения по жалби, докато в областта на държавната помощ, основната страна, с която Комисията трябва да се занимава, е държавата-членка, чието поведение се поставя на обсъждане.

20. Въпреки това, Комисията признава факта, че Договорът предвижда роля на трети страни, които имат интерес от диалога между Комисията и съответната държава-членка. По този начин тя изтъква, че ако след нейната предварителна проверка, не е имала възможност да премахне всички съмнения за съвместимостта на помощта с общия пазар, е необходимо да се започне процедурата, установена в член 93, параграф 2 от Договора. Като част от тази процедура, тя трябва да уведоми заинтересованите страни да представят своите бележки, но „единствената цел на това уведомление е да получи от заинтересованите страни цялата информация, която е необходима за указания на Комисията с оглед на нейните бъдещи действия” (Решение на Съда от 12 юли 1973 г., Комисия/Германия 70/72, *Recueil*, стр. 813, параграф 19).

21. Комисията твърди, че жалбоподателят има специален статут в контекста на процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора, и че е немислимо решението да бъде адресирано пряко до такава страна (решения на Съда от 24 март 1993 г., *CIRFS* и други/Комисия, С-313/90, *Recueil*, стр. 1-1125, параграф 28, от 15 юни 1993 г., *Matra*/Комисия, С-225/91, *Recueil*, стр. 1-3203, параграф 10; заключенията на генерален адвокат М. Tesouro по решение на Съда от 19 май 1993 г., *Cook*/Комисия, С-198/91, *Recueil*, стр. I-2487, I-2502, I-2510).

22. Второ, Комисията изтъква, че член 175 от Договора, параграф 3 (понастоящем член 232, параграф 3 от Договора за ЕО) не може да се тълкува разширително в смисъл, че на заинтересованите трети страни да се осигури право на иск. Тя възприема становището, че значителната разлика в редакцията между член 173, параграф 4 от Договора за ЕО (понастоящем след изменението, член 230 ЕО) и член 175, параграф 3 от Договора трябва да се счита за доказателство, че правото на иск съгласно член 175 от Договора е по-ограничено от това съгласно член 173. Като основава своя аргумент на решението на Съда от 10 юни 1982 г. *Lord Bethell*/Комисия параграф 16, и на определението на Първоинстанционния съд от 23 януари 1991 г. *Prodifarma*/Комисия (Т-3/90, *Recueil*, стр. II-1, параграф 35), Комисията твърди, че единствено потенциалният адресат на мярката има право да подаде иска съгласно член 175 от Договора.

23. Комисията също така прави разлика между настоящото дело и въпроса, който е довел до решението на Съда от 16 февруари 1993 г., *ENU*/Комисия (С-107/91, *Recueil* стр. I-599, параграфи 15-17), в което Съдът е обявил за допустим иск за бездействие, заведен от предприятие, което се е позовало на факта, че то е пряко и лично засегнато от изисквания акт, въпреки че официално не е било негов адресат. Комисията твърди, че положението на *ENU* е специално в общата структура на Договора за Евратом и се различава от положението на ищеца по настоящото дело поради това, че *ENU* е

действителният адресат на исканото решение, и тъй като това решение е можело да породи правни последици спрямо ЕНУ, докато решението, изискано от ТF1, е решение, адресирано до Франция, без директни последици за ищеца.

24. Комисията добросъвестно посочва, че обявяването, че настоящият иск за бездействие е недопустим, по никакъв начин не указва празнота в системата за защита на законните интереси на трети страни, имайки предвид, че националните съдилища и Комисията играят спомагателна роля. Когато са изправени пред нарушение на последното изречение на член 93, параграф 3 от Договора от страна на национални органи, националните съдилища следва да предприемат всички необходими мерки, за да гарантират защита на интересите на трети страни.

25. Френската република допълва, че съдебната практика по жалби съгласно член 85 и 86 от Договора, не е относима, защото по въпроси на конкуренцията, Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първият регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр. 204, по-долу „Регламент № 17”) и Регламент № 99/63 са предоставили специален статус на ищеца, докато все още няма процедурни правила, свързани с членове 92 и 93 от Договора и няма разпоредба, която изисква Комисията да информира ищец, ако това би било подходящо, че тя не възнамерява да уважи неговата жалба. Освен това, встъпилата страна обръща внимание на факта, че Комисията не е единственият орган, който има компетентност да осигури спазване на член 93, параграф 3 от Договора, тъй като националните съдилища трябва да обявят за недействителна всяка мярка, която не е обявена и трябва да контролира всяко такова обявяване, като определя, ако е подходящо, връщане на средствата, дори ако жалбата е висяща пред Комисията (решение на Съда от 21 ноември 1991 г. *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires*, C-354/90, *Recueil*, стр. I-5505). Обстоятелството, че дело за бездействие, което се отнася за отказ за започване на процедурата съгласно член 93, параграф 2 от Договора или относно отхвърляне на жалба, е недопустимо, не лишава ищеца от право на ефективна възможност за търсене на обезщетение.

- Констатации на Съда

26. Съгласно член 175, параграф 3 от Договора всяко физическо или юридическо лице може да подаде жалба пред съдебните органи на Общността за това, че институция на Общността не е адресирала до това лице някакъв акт, различен от препоръка или становище.

27. Съдебната практика показва, че членове 173 и 175 от Договора само предписват един и същ метод за обезщетяване, и че член 175, параграф 3 трябва да се тълкува в смисъл, че дава на лицата право да подадат иск за бездействие не само срещу институция, която не е приела акт, който при други обстоятелства би бил адресиран до тях, но и срещу институция, която според тях не е приела мярка, която би ги засегнала пряко и лично (решение на Съда от 26 ноември 1996 г., *T. Port*, C-68/95, *Recueil*, стр. I-6065, параграф 59).

28. Следователно, Комисията погрешно е възприела становището, че искът за обявяване на бездействие, доколкото е насочен срещу пропуск от страна на Комисията да действа съгласно членове 92 и 93 от Договора, е недопустим поради единственото основание, че ищецът не е потенциален адресат на някое от трите решения, които

ищецът може да приеме по това дело, по отношение на Френската република, в края на фазата на предварителна проверка, посочена в член 93, параграф 3 от Договора, без значение дали с това решение се обявява, че обжалваните мерки не представляват помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, или, че мерките представляват помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, или в случай че Комисията вземе противоположното становище, или няма възможност да преодолее всички трудности, породени от оценка на въпросните мерки, решение да започне процедура съгласно член 93, параграф 2.

29. Следователно, уместно е да се прецени дали ищецът е пряко и лично засегнат от въпросните мерки.

30. От решението на Първоинстанционния съд по Дело T-435/93 *ASPEC* и други/Комисия (T-435/93, *Recueil*, стр. II-1281, параграф 60), става ясно, че едно предприятие трябва да се счита за пряко засегнато от решение на Комисията, свързано с държавна помощ, ако няма съмнение за намерението на националните власти да продължат с тяхното предлагане на помощ. По настоящото дело е установено, че въпросните френски власти вече са отпусkali обсъжданите различни финансови средства и продължават с тази практика. В такъв случай, ищецът трябва да се счита за пряко засегнат.

31. На следващо място, съгласно единната съдебна практика, в случай че без да е започната процедура по член 93, параграф 2 от Договора, Комисията констатира, въз основа на член 93, параграф 3, че дадена мярка не представлява помощ или че мярка, която въпреки че представлява помощ, е съвместима с общия пазар, лицата, които се предвижда да се ползват от процедурните гаранции, определени в член 93, параграф 2, могат да осигурят неговото спазване, само ако те могат да оспорят това решение на Комисията пред Съд (вж., последно, решения на Съда от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, *Recueil*, стр. I-1719, параграфи 40 и 47, и на Първоинстанционния съд от 16 септември 1998 г., *Waterleiding Maatschappij*/Комисия, T-188/95, *Recueil*, стр. II-3713, параграф 53). Засегнатите страни, по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, които следва да се считат за лично засегнати, са тези лица, предприятия или сдружения, чиито интереси могат да бъдат засегнати от предоставянето на помощта, и по-конкретно конкурентни предприятия (Комисия/Sytraval и Brink's France, упоменато по-горе, параграф 41). По настоящото дело, е безспорно, че ищецът е засегната страна по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, тъй като излъчва един от частните телевизионни канали, конкуриращи се с обществените телевизионни канали, които се възползват от оспорваното финансиране, и е автор на жалбата, която е довела до предварителната проверка на Комисията по отпускането на тези средства.

32. На последно място, трябва да се отбележи, че решението да се започне процедура съгласно член 93, параграф 2 от Договора, е необходима предпоставка за провеждането на процедура, в края на която Комисията трябва да приеме окончателно решение, което ще засегне лично ищеца, като обявяване, че обжалваните мерки, чието класифициране като помощ по-рано е породило сериозни затруднения, са съвместими с общия пазар.

33. Следователно, ищецът трябва да се счита за пряко и лично засегнат от решенията, които Комисията може да приеме след започване на процедура за извършване на

предварителна проверка на финансирането, отпуснато от френските власти на обществените телевизионни компании.

34. Освен това, със своето писмо от 3 октомври 1995 г., ищецът действително е сезирал Комисията, по смисъла на член 175 от Договора, да действа съгласно членове 92 и 93 от Договора.

35. На последно място, следва да се припомни, че фактът, че на национално ниво може да съществуват правни средства, които дават възможност на ищеца да се противопостави на разпределението на оспорваното финансиране на обществените канали, може да няма никаква връзка с допустимостта на настоящата претенция за обявяване на бездействие (виж в този смисъл, решение на Първоинстанционния съд от 5 юни 1996 г. Kahn Scheervaart/Commission, T-398/94, Recueil, стр. II-477, параграф 50).

36. Следователно, искът за бездействие, доколкото е насочен срещу бездействие на Комисията съгласно членове 92 и 93 от Договора, е допустим.

Допустимостта на иска, доколкото той засяга бездействието на Комисията при изпълнение на членове 85 и 86 от Договора

- Аргументи на страните

37. Комисията изтъква, че съгласно член 175 от Договора, иск за бездействие е допустим, само ако съответната институция първо е била сезирана да действа. Писмото от 3 октомври 1995 г., което упоменава жалбата относно финансирането на обществената телевизия и предоставянето на държавна помощ в подкрепа на това, не може да се счита за сезиране на Комисията по смисъла на член 175 от Договора, да действа съгласно членове 85 и 86 от Договора. Комисията твърди, че това тълкуване е потвърдено от отговора на Комисията, чийто проект показва, че тя е разбрала, че писмото от 3 октомври 1995 г. се отнася изключително за държавната помощ, отбелязана в жалбата от 10 март 1993 г.

38. Комисията също така посочва, че писмото от 3 октомври 1995 г. не определя конкретно по отношение на приемането на кой акт или решение тя е бездействала. Според установената съдебна практика, когато Комисията не разполага с изключителна компетентност, тя да не е задължена да проучва или, предвид това, да уведомява за възраженията, за да установи възможни нарушения на членове 85 и 86 от Договора (решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1992 г., Automes/Комисия, T-24/90, Recueil, стр. II-2223). По този начин писмото от 3 октомври 1995 г., което не изисква приемането на решение за отхвърляне на жалбата – единственото решение, на което ищецът има право, не може да се счита, че изпълнява условията, поставени от член 175 от Договора.

39. Комисията прави извода, че писмото от 3 октомври 1995 г. не отговаря на изискванията за яснота и точност, които съдебната практика указва за допустимостта на иск за бездействие (решения на Съда от 10 юни 1986 г. Usinor/Комисия, 81/85 и 119/85, Recueil, стр. 1777, от 6 декември 1990 г., Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie/Комисия, C-180/88, Recueil, стр. I-4413).

40. Ищецът оспорва становището, че писмото от 3 октомври 1995 г. не може да се счита за писмо за официално сезиране не само за системата за помощ, но и във връзка с нарушението на член 85 от Договора. В тази връзка, той изтъква, че в писмото, той е поискал от Комисията да представи своето становище и да предприеме действия по твърденията, направени в жалбата. Ищецът посочва заглавието, дадено на жалбата от 10 март 1993 г., което изрично посочва член 85 от Договора и се позовава на нарушение на този член. Освен това, ищецът твърди, че той има право не само да заведе дело за отмяна на решение, което отхвърля жалба, но и да сезира Комисията да предприеме действия и , ако е необходимо, да заведе дело срещу нея за бездействие, на основание член 175 от Договора.

- Констатации на Съда

41. Съгласно член 175, параграф 2 от Договора, иск за бездействие е допустим, само ако засегнатата институция първо е била сезирана да предприеме действие. Имайки предвид, че официалното сезиране на институцията е съществено процесуално изискване, чиито последици са, първо, началото на двумесечния срок, в който институцията е необходимо да определи своята позиция, и второ, да ограничи исковете, които могат да бъдат заведени, ако институцията не определи своята позиция. Тъй като няма специални изисквания по отношение на формата, сезирането трябва да е достатъчно ясно и точно, за да даде възможност на Комисията да определи при специалните условия съдържанието на решението, чието приемане се иска от нея, и трябва да изяснява, че неговата цел е да принуди Комисията да изрази своята позиция (вж. в този смисъл, Usinog/Комисия, упоменато в параграф 39 по-горе, параграф 15).

42. По настоящото дело, писмото на ищеца от 3 октомври 1995 г. на три места упоменава само въпроса за финансиране на обществената телевизия във Франция и помощта, която Ж е отпусната, а не въпроса за нарушението на членове 85 и 86 от Договора. Въпреки това, абсолютно ясно е, че ищецът е завършил своето писмо от 3 октомври 1995 г. с официално и изрично искане до Комисията да действа по твърденията, посочени в неговата жалба от 10 март 1993 г. Общеизвестно е, че тази жалба се позовава не само на нарушения на член 92 от Договора (част 2, раздел 1), но и на нарушения на член 90 от Договора (част 2, раздел 2) и нарушение на член 85 от Договора (част 2, раздел 3). Следователно писмото от 3 октомври 1995 г, докато много силно акцентира на въпроса за държавната помощ, трябва да се счита, че представлява писмо с официално сезиране по смисъла на член 175, параграф 2 от Договора относно всички твърдения, които са изчерпателно изброени в жалбата, включително тези, които информират за нарушение на член 85 от Договора.

43. Следователно, искът, доколкото е насочен срещу бездействието на Комисията съгласно член 85 от Договора, е допустим.

44. От друга страна, доколкото искът е насочен срещу бездействието на Комисията съгласно член 86 от Договора, достатъчно ясно е, че единственото искане на ищеца по тази точка се съдържа в неговия отговор. Липсва позоваване на член 86 нито в жалбата от 10 март 1993 г., нито в официалното писмо от 3 октомври 1995 г., които само призовават Комисията да „представи своето становище и да предприеме действия по отношение на твърденията, направени в жалбата” или в първоначалния иск по настоящото дело. По този начин не може да се каже, че писмото от 3 октомври 1995 г.

сезира Комисията, в смисъла на член 175, параграф 2, да действа съгласно член 86 от Договора. Тази част на иска следователно трябва да се отхвърли като недопустима.

Допустимост на иска, доколкото той е насочен срещу бездействие от страна на Комисията по отношение на член 90 от Договора.

- Искания и аргументи на страните

45. Комисията твърди, първо, че тази част от иска е недопустима, тъй като с писмото от 3 октомври 1995 г. не може да се счита, че тя е била сезирана по смисъла на член 175 от Договора да действа по отношение на частта от жалбата от 10 март 1993 г., която се отнася за член 90 от Договора.

46. На следващо място, Комисията твърди, че тази част от иска е недопустима във всички случаи, тъй като широкото право на преценка, с което тя се ползва при прилагането на член 90 от Договора, изключва всяко задължение от нейна страна да предприеме действия. Следователно физически или юридически лица, които искат от нея да действа съгласно член 90, параграф 3 от Договора, нямат право да подават иск срещу решение на Комисията, с което тя отказва да упражни своите правомощия или срещу неупражняване на нейните правомощия (решение на Първоинстанционния съд от 27 октомври T-32/93, Recueil, стр. II-1015; определение на Първоинстанционния съд от 23 януари 1995 г., Bilanzbuchhalter/Комисия, T-84/94, Recueil, стр. II-101).

47. Ищецът приема, че Комисията има широко право на преценка при прилагането на член 90 от Договора, но изтъква, че член 90, параграф 3 от Договора изисква от нея да осигури приложението на разпоредбите на този член, и ако е необходимо, да адресира съответните директиви или решения до държавите-членки. Тези разпоредби подсказват, че Комисията трябва да действа в разумен срок, като в противен случай срещу нея може да бъде подаден иск за бездействие.

- Констатации на Съда

48. На първо място, обратно на становището на Комисията, писмото от 3 октомври 1995 г., доколкото упоменати в жалбата от 10 март 1993 г., трябва да се счита за съответно сезиране на Комисията по смисъла на член 175, параграф 2 от Договора, да действа съгласно член 90 от Договора.

49. Второ, уместно е да се прецени до каква степен искът за бездействие може да бъде насочен срещу бездействие от страна на Комисията съгласно член 90 от Договора. Следва да се отбележи, че член 90, параграф 3 от Договора изисква Комисията да гарантира, че държавите-членки спазват техните задължения по отношение на предприятията, посочени в член 90, параграф 1 от Договора и изрично я упълномощава да предприеме действия за тази цел, посредством директиви и решения. Комисията е упълномощена, *inter alia*, да определи, чрез решение, взето на основание член 90, параграф 3 от Договора, дали определена национална мярка е несъвместима с правилата на Договора, включително тези на членове 85 - 94 (понастоящем член 89 ЕО) от Договора, и да посочи какви мерки трябва да предприеме държавата, адресат на решението, за да изпълни своите задължения съгласно правото на Общността (вж.

решение на Съда от 12 февруари 1992 г., Нидерландия/Комисия, С-48/90 и С-66/90, Recueil, стр. I 565, параграфи 22-30).

50. На следващо място, трябва да се отбележи, че благодарение на своето положение в общата структура на Договора и неговата цел, член 90, параграф 3 от Договора е поставен сред правилата, чиято цел е да гарантират свобода на конкуренцията, и следователно е предназначен да защитава икономическите субекти срещу мерки, с които държава-членка може да накърни основните икономически свободи, закриляни в Договора. Така следва да се подразбира, от положението на тези разпоредби в Договора и от тяхната цел, че когато спрямо публични предприятия или предприятия, които се ползват със специални или изключителни права, държава-членка въведе или остави в сила мерки с неблагоприятен за конкуренцията ефект, равносilen на този, породен от антиконкурентно поведение от страна на друго предприятие, дадено лице не може да бъде лишено от право на защита на законните си интереси. В тази връзка е уместно да се отбележи и, че съгласно съдебната практика, един от основните принципи на правото на Общността е, че всяко лице трябва да има възможност да получи ефективен съдебен контрол на решения, които могат да накърнят право, предоставено от Договорите (вж., по-конкретно, решения на Съда от 15 май 1986 г., Johnston, 222/84, Recueil, стр. 1651, параграф 18, и от 19 март 1991 г., Комисия/Белгия, С-249/88, Recueil, стр. I-1275, параграф 25; решение на Първоинстанционния съд от 27 юни 1995 г., Guérin automobiles/Комисия, T-186/94, Recueil, стр. 11-1753, параграф 23).

51. Широкото право на преценка, с което Комисията се ползва при прилагането на член 90 от Договора, не може да отмени тази защита. Наистина, в своето решение от 20 февруари 1997 г., Bundesverband der Bilanzbuchhalter/Commission (С-107/95 Р, Recueil, стр. I-947, параграф 25, Съдът е счел, че не може да се изключи възможността, че могат да съществуват изключителни ситуации, в които лицето има право да заведе дело срещу отказ от страна на Комисията да приеме решение в изпълнение на нейните надзорни функции съгласно член 90, параграф 1 и параграф 3 от Договора.

52. Следователно, уместно е да се прецени, дали в настоящото дело, ищецът се намира в такава изключителна ситуация, че да има право да подаде иск срещу Комисията за нейното неприемане на решение, съгласно член 90 от Договора.

53. Общеизвестно е, че ищецът е най-големият частен телевизионен канал във Франция, който се ползва с дял от 42 % от зрителската аудитория през 1992 г., и с дял от 55 % от рекламния пазар. Освен това, разнообразната Ж програма (новини, спорт, игрални филми, драма, забавни програми, магазинни предавания, документални филми) се конкурира непосредствено с каналите на France-Télévision за същата зрителска аудитория. По сходен начин, установено е, че TF1 и двата канала на France-Télévision се конкурират непосредствено, по отношение и на придобиването на права за показване на кинематографски и аудиовизуални произведения и да излъчват спортни предавания и за продажбата на тяхното рекламно време на рекламодатели.

54. Уместно е да се отбележи, че според ищеца, различните субсидии, привилегии, практики, споразумения и правила, докладвани в жалбата, са взаимно свързани и представляват група от мерки, чиято цел или резултат е увреждане на конкуренцията между ищеца и двата канала на France-Télévision.

55. Ищецът също твърди, което не се отрича от ответника, че различните мерки, установени от френската държава в полза на France-Télévision имат благоприятен ефект върху неговото финансово състояние.

56. На последно място, Съдът отбелязва, че за разлика от жалбата по въпроса, който е довел до решението по Bundesverband der Bilanzbuchhalter/Комисия, упоменато в параграф 51 по-горе, която е предназначена, чрез своя иск, насочена срещу отказ на Комисията да приеме решение, съгласно член 90, параграф 1 и 3 от Договора, спрямо Федерална република Германия, косвено да накара тази държава-членка да приеме законодателство с общо приложение, ищецът по настоящото дело иска от Комисията да определи своята позиция, съгласно член 90 от Договора, за различни държавни мерки, които се обжалват, и които според него благоприятстват два конкретни икономически субекта, които са ясно определени и с които той е в пряка конкуренция.

57. От упоменатите по-горе съображения следва, че доколкото искът е насочен срещу бездействието на Комисията съгласно член 90 от Договора, той е допустим.

По същество

Твърдяно бездействие съгласно членове 92 и 93 от Договора

- Искания и аргументи на страните

58. Ищецът твърди, че ако от Комисията се иска да оцени съвместимостта на определена помощ с общия пазар, от нея се изисква да продължи и след предварителната фаза, посочена в член 93, параграф 3 от Договора, и да започне процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 (Решение Cook/Комисия, упоменато в параграф 21 по-горе, решения на Първоинстанционния съд от 18 септември 1995 г., SIDE/Комисия T-49/93 Recueil, стр. II-2501, и от 28 септември 1995 г., Sytraval и Brink's Франция/Комисия, T-95/94, Recueil, стр. II-2651). По настоящото дело, Комисията не е изпълнила това задължение.

59. Ответникът изтъква три групи аргументи, за да докаже, че няма вина за бездействие.

60. На първо място, Комисията твърди, че въпреки че тя определено не е взела решение по въпроса дали е била предоставена държавна помощ или за започването на процедура съгласно член 93, параграф 2 от Договора, тя не е останала безучастна. Напротив, тя е предприела редица действия, предназначени да Ж да дадат възможност да анализира, от всеки ъгъл, един определено сложен проблем, който е общ за всички държави-членки. В тази връзка, тя посочва, че още на 12 август 1993 г., е поканила френските власти да представят своето становище по различните възражения, поставени от ищеца в неговата жалба. Френските власти са отговорили на 9 декември 1993 г. По сходен начин, тя е организираща няколко срещи с жалбоподателя. Комисията допълва, че въз основа на характера и сложността на въпроса, през декември 1993 г. тя е поръчала задълбочено изследване на действието и функционирането на телевизионните канали на обществените телевизии в Общността. Веднага щом резултатите от това изследване са получени през октомври 1995 г., тя се е обърнала към френските власти, като е поискала от тях да представят допълнителна информация, която Ж е изпратена на 16

февруари 1996 г. Освен това, тя е разменила многобройни писма и от 1993 г. е поддържала контакт с жалбоподателя по различни поводи (особено на заседания през септември и ноември 1994 г. и през януари и октомври 1995 г.). Комисията изтъква, че ищецът е бил наясно с тези различни стъпки, както и за факта, че през юли 1995 г. тя още не е получила резултатите от изследването. При това положение, тя е учудена, че ищецът Ж е изпратил писмо с официално сезиране на 3 октомври 1995 г.

61. Комисията отхвърля твърденията на ищеца, че тя не е направила нищо повече от това да възложи изследването. Тя изтъква, че активно проучва въпроса с френските власти, както се доказва от многобройните срещи, които е провела с тях, от обmena на кореспонденция и увеличаващите се специфични въпроси, които им е задала, по-конкретно с писма от 4 и 8 октомври 1996 г.

62. Второ, Комисията се позовава на сложността на въпроса, за да обясни факта, че не е определила позицията си.

63. Комисията отбелязва, че няма правила, които да определят срока, в който тя следва да отговори на жалбата относно предоставянето на държавна помощ, която не е била обявена, и този срок следва да се определи съгласно принципите за дължима грижа и добро управление. Дали тези принципи са били спазени, трябва, според нея, да се оценя в светлината на законовата и политическа сложност и чувствителност на въпроса. Комисията възприема становището, че трябва да се положи специална грижа, ако поведението, от което ищецът се оплаква, следва да бъде юридически характеризирано като държавна помощ, и че преди да вземе такова решение, Комисията трябва да разполага с цялата правна и фактическа информация, която Ж е необходима, за да има пълно разбиране на проблема.

64. Комисията подчертава, че откриването на телевизионното предаване за конкуренцията е сравнително от скоро и е породило нови проблеми, по-специално във връзка със съвместното съществуване на обществени и частни канали.

65. Комисията отбелязва, че телевизията представлява област, в която обществените власти могат, в контекста на техните дейности, свързани с телевизията, да преследват нетърговски цели и могат да налагат задължение да предоставят услуга на цялото население на страната. Комисията няма опит при разглеждане на държавна помощ в тази област и следователно трябва да установи специални критерии и принципи на методология за тази цел. Следователно, уместно е да се определи какъв е рискът от засягане на търговията в Общността, като се има предвид, че жалбата на ищеца, частно френско предприятие, се отнася за поведението на френските власти във връзка с френските телевизионни канали. По сходен начин, уместно е да се определи точно какви са задълженията за обществени услуги и до каква степен предоставянето на помощите и другите обжалвани привилегии, надхвърля компенсирането на разходите за изпълнение на тези задължения и по този начин представляват държавна помощ, чиято съвместимост трябва да се оценя. Комисията отбелязва, че през юли 1995 г. тя е изпратила на държавите-членки първи проект за общи указания по този въпрос, като се надява скоро да има възможност да предостави, съвместно с държавите-членки, общ документ, който да подпомогне анализа на актуалните дела.

66. На трето място, Комисията твърди, че тя още няма възможност да определи своята позиция и че процедурните изисквания, които трябва да са предварително изпълнени, за да бъде заведен иск, определени в член 175, параграф 2 от Договора, не са спазени.

67. Комисията твърди, че не може да се счита, че тя бездейства по смисъла на член 175 от Договора. Когато е изпратено писмото с официално сезиране, не е било възможно тя да действа, както е поискал ищеца, тъй като все още не е стигнала до решение за класифицирането като държавна помощ на предоставянето на капитал и други привилегии на France-Télévision, въпреки че е предприела всички необходими мерки, които да ѝ дадат възможност да стигне до това заключение.

68. Освен това, Комисията подчертава, че поради сериозното въздействие, което решението за започване на процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора, може да има не само за France-Télévision, но и за повечето обществени телевизионни канали, действащи в Общността, по-специално по отношение на задължението да спре предоставянето на държавна помощ (решение на съда от 30 юни 1992 г., Испания/Комисия С-312/90, Recueil, стр. I-4117), принципите за добро управление и дължима грижа и внимание, изискват тя да приеме решение, само след като е успяла да формира надлежно обосновано мнение.

69. В заключение, Комисията заема становището, че искането на ищеца не е добре обосновано, тъй като, първо, тя е предприела всички необходими стъпки, които изисква сложността на въпроса, в разумен срок, като се имат предвид трудностите по анализиране на сектора като цяло, новостта на предмета на разглеждане, значението на заключенията, до които може да стигне и трудностите, които са характерни за случая France-Télévision, и второ, към момента, в който е сезирана да действа, тя не е била в състояние да действа съгласно исканото от ищеца.

70. На последно място, Комисията твърди, че съобщението за пресата от 2 октомври 1996 г. относно финансирането на обществената телевизия в Португалия потвърждава, че финансирането на каналите на обществените телевизии не е никак мудро, и че тя взема решения, веднага щом има възможност за това.

71. Встъпилата страна изцяло се присъединява към аргументите на ищеца и потвърждава, че Комисията продължава да разглежда въпросите, които са ѝ поставени, и че тази дейност е свързана с комплексни проблеми, които оправдават продължителността на проучването по въпроса.

- Констатации на Съда

72. За да се произнесе по съществуването на иска за обявяване на бездействие, необходимо е да се установи дали, към момента, когато Комисията е сезирана да действа съгласно член 175 от Договора, тя е била задължена да действа (определения на Първоинстанционния съд от 13 ноември Dumez/Комисия Т-126/95, Recueil, стр. II-2863, параграф 44, и от 6 юли 1998 г., Goldstein/Комисия, Т-286/97, Recueil, стр. II-2269, параграф 24).

73. Тъй като Комисията има изключителна юрисдикция да оценя съвместимостта на предоставянето на държавна помощ с общия пазар, тя следва, в интерес на доброто спазване на основните правила на Договора, свързани с държавната помощ, да

извършва надлежно и безпристрастно проучване на жалбите, които съобщават за предоставяне на помощ, която е несъвместима с общия пазар (вж., в този смисъл, Делото Комисия/Sytraval и Brink's France, упоменато по-горе, параграф 62).

74. Установено е, че тъй като Комисията не може да отложи безкрайно определянето на нейната позиция по иск за обявяване съгласно член 85, параграф 3 от Договора (решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1997 г., SCK и FNK/Комисия, T-213/95 и T-18/96, Recueil, стр. II-1739, параграф 55), нито може да удължи безкрайно своето предварително проучване на държавните мерки, във връзка с които има жалба съгласно член 92, параграф 1 от Договора, ако тя, както по това дело, се е съгласила да започне такова проучване (решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г., Gestevisión Telecinco/Комисия, T-95/96, Recueil, стр. II-3407, параграф 73). Напротив, единната съдебна практика показва, че процедурата съгласно член 93, параграф 2 е задължителна, винаги когато Комисията има сериозни затруднения при определянето на това дали предоставянето на държавна помощ е съвместимо с общия пазар (вж., по-конкретно Комисията /Sytraval и Brink's France, упоменато по-горе, параграф 39).

75. Дали продължителността на административна процедура от този вид е разумна или не, трябва да се определи в контекста на конкретните обстоятелства по делото и, по-конкретно, различните процедурни етапи, през които трябва да премине Комисията, сложността на делото и неговата важност за заинтересованите страни (решения на Първоинстанционния съд от 19 март 1997 г., Oliveira/Комисия, T-73/95, Recueil, стр. II-381, параграф 45, и SCK и FNK/Комисия, упоменати в параграф 75 и последващи, параграф 57).

76. По настоящото дело, жалбата на ищеца е подадена на 10 март 1993 г. По този начин, когато на 3 октомври 1995 г., Комисията е сезирана, съгласно член 175 от Договора, вече са минали 31 месеца по предварителното проучване на Комисията. Освен това, страните са съгласни, че от 2 март 1992 г., когато е подадена сходна жалба относно телевизионен канал в Испания, Комисията проверява като цяло въпроса с финансирането на обществена телевизия.

77. Изминало е толкова време, че Комисията трябва да е имала възможност да довърши своето предварително проучване на въпросните мерки. Следователно, за това време институцията трябва да е приела решение за тези мерки (вж. параграф 28 от настоящото решение), освен ако това забавяне може да бъде оправдано с изключителни обстоятелства.

78. Определено, никой от аргументите, представени от Комисията, не оправдава продължителността на времето, което е изминало. Както Първоинстанционният съд е постановил в Gestevisión Telecinco/Комисия, упоменато в параграф 74 по-горе, в параграфи 82 до 90 от него, по отношение на жалба, която поставя същия проблем за финансирането на обществената телевизия, нито сложността на делото, нито политически чувствителната природа на предмета му, нито различните стъпки, предприети от Комисията, нито обстоятелството, че тя още не е в състояние да класифицира различните помощи, предоставяни на като държавна помощ, могат да оправдаят толкова продължително предварително проучване на разглежданите мерки. Когато е сезирана на 3 октомври 1995 г., Комисията е трябвало да е в състояние да приеме решение, като обяви, че разглежданите различни форми на финансиране и привилегии не представляват държавна помощ, или че те представляват държавна

помощ, но са съвместими с общия пазар, или че сериозни затруднения я задължават да започне процедура съгласно член 93, параграф 2 от Договора, като по този начин позволява на всички заинтересовани страни, и по-конкретно на жалбоподателя и на държавите-членки, да представят техните становище. Освен това, тя е могла да приеме, във времето, което е изминало, решение, което комбинира, според обстоятелствата, всяко от упоменатите по-горе решения (вж., в този смисъл решение на Първоинстанционния съд от 17 февруари 1998 г. Pantochim/Комисия Т-107/96, Recueil, стр. II-311, параграф 51). Освен това, ако държава-членка не е сигурна дали дадени мерки, които тя предлага, могат да се класифицират като държавна помощ, тя може да защити своите интереси, като уведоми Комисията за своето предложение, която тогава е задължена да приеме позиция в срок от два месеца, а ако не го стори, помощта ще се счита като съществуваща помощ, която подлежи на контрол съгласно член 93, параграф 1 и 2 от Договора, и въпросната държава-членка може да приложи предложението за предварително уведомяване на Комисията (решение на Съда от 11 декември 1973 г., Lorenz, 120/73, Recueil, стр. 1471, параграф 4). Тази съдебна практика е основана на необходимостта да се вземе предвид законния интерес на държавата-членка да бъде своевременно информирана за правното положение. Този елемент липсва, обаче, когато държава-членка е приложила планирана помощ, без предварително да е уведомила Комисията (Решение на Съда от 11 юли 1996 г., SFEI и други., C-39/94, Recueil, стр. I-3547 параграф 48). В такъв случай, както е постановил Съдът, непосредственото приложение на забраната за приложение, посочена в последното изречение на член 93, параграф 3 от Договора се отнася за всички помощи, които са били приложени, без уведомление (SFEI и други, параграф 39). Ако, както в настоящия случай, държава-членка е пропуснала да уведоми за планирана помощ, тя е изправена пред абсолютна забрана за прилагане на предложените мерки, чието нарушение може да се санкционира от всеки национален съд. Следователно, по настоящото дело, Комисията в никакъв случай не може да оправдае това, че не е определила своята позиция, като се позовава на факта, че започването на процедурата, посочена в член 93, параграф 2 от Договора би довело до прекратяване на въпросната помощ.

79. Освен това, общоизвестно е, че Комисията все още не е приела решение.

80. От упоменатото по-горе следва, че Комисията е бездействала до 3 декември 1995 г., като тази дата е два месеца след 3 октомври 1995 г., датата, на която е била сезирана, тъй като тя се е въздържала да приеме решение, с което да обяви, че въпросните държавни мерки не представляват помощ в смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, или че процедурата съгласно член 93, параграф 2 от Договора е трябвало да бъде започната, или да приеме комбинация от тези различни възможни решения, според обстоятелствата.

81. Искането да се обяви бездействие, доколкото се иска да се декларира, че Комисията незаконно не се е произнесла с решение съгласно член 92 и 93 от Договора, трябва да се счита за достатъчно обосновано.

Твърдяно бездействие при изпълнението на член 85 от Договора.

- Искания и аргументи на страните

82. Ищецът твърди, че Комисията е задължена да му изпрати уведомлението, посочено в член 6 от Регламент № 99/63 за приключване на предварителната фаза за проучване. Тъй като Комисията не е изпълнила това задължение, тя е в положение, при което е бездействала.

83. В своите съображения, ищецът твърди, че писмото от 15 май 1997 г., изпратено съгласно член 6 от Регламент № 99/63, не може да се счита, че определя позиция и с него се преустановява бездействието. Той твърди, че мотивите, дадени в писмото, са крайно недостатъчни и че писмото също така се е забавило, от гледна точка на вече изминалите четири години в проучване, и че на последно място, то не е нещо повече от опит от страна на Комисията погрешно да се възползва от съдебната практика на Съда, според която определянето на позицията на институция-ответник слага край на бездействието. Той подчертава, че писмо от Комисията не може да се нарича определяне на позиция по смисъла на Решение на Съда от 18 октомври 1979 г., GEMA/Комисия (125/78, Recueil, стр. 3173), освен ако то отговаря на изискванията, посочени в член 6 от Регламент № 99/63, и по-конкретно, освен ако то излага мотивите, въз основа на които е приета позицията.

84. Ищецът изтъква, че мотивите, изложени от Комисията, за неприлагане на член 85 от Договора, а именно факта, че France-Télévision представлява самостоятелен икономически субект, се основава на отговорите, представени от France 2 и France 3 на 10 ноември 1993 г. и писмото на TF1 от 30 април 1993 г. Нито сложността на преписката по делото, нито резултатите от изследване могат следователно да имат и най-малкото влияние на особено ясното съдържание на писмото от 15 май 1997 г. Аргументът за липса на интерес на Общността, изложен от Комисията, също има предвид аргументите и документите, появили се като допълнение към жалбата, подадена на 10 март 1997 г. Следователно, ищецът иска Първоинстанционният съд да задължи Комисията да изпрати мотивиран отговор, който би осведомил ищеца и би му дал възможност да определи дали е уместно или не да сезира Съда да се произнесе за нейното бездействие.

85. Ответникът се позовава на аргументите, които той изтъква в контекста на проверката на твърдяните нарушения на член 92 от Договора.

86. В допълнение, ответникът твърди, че писмото, което е изпратил на ищеца на 15 май 1997 г., представлява приемане на позиция съгласно член 6 от Регламент № 99/63 и с него бездействието е преустановено. Следователно, не е необходимо Съдът да се произнася по тази част от иска.

87. Встъпилата страна потвърждава аргументите на ответника.

- Констатации на Съда

88. Съдебната практика показва, че писмо, адресирано до ищец, което отговаря на изискванията на член 6 от Регламент № 99/63, представлява определяне на позиция по смисъла на член 175, параграф 2 от Договора (GEMA/Комисия, параграф 21). Такова определяне на позиция преустановява бездействието от страна на Комисията и лишава от предмет иска, подаден за тази цел от ищеца Решение на Съда от 18 март 1997 г., Guérin automobiles/Комисия, C-282/95 P, Recueil, стр. I-1503, параграфи 30 и 31).

89. Следователно, уместно е да се прецени до каква степен писмото, адресирано до ищеца от Комисията от 15 май 1997 г., може да се счита за съобщение съгласно член 6 от Регламент № 99/63.

90. В тази връзка, Съдът отбелязва, че писмото от 15 май 1997 г., което изрично се позовава на член 6 от Регламент № 99/63, изпълнява всички формални изисквания, посочени в този член. След като обобщава възраженията, съдържащи се в жалбата, то информира жалбоподателя за мотивите, поради които жалбата е отхвърлена и му дава срок – два месеца, в който да представи допълнителни писмени коментари.

91. Въпреки това, ищецът твърди, че писмото от 15 май 1997 г. не може да се счита за определяне на позиция, което може да води до преустановяване на бездействието на Комисията, тъй като мотивите, изложени в него, са изключително неподходящи, а писмото е закъсняло.

92. Този аргумент не може да се приеме. Комисията определя в своето писмо от 15 май 1997 г. две основания, които са я навели на извода, че тя не може да уважи жалбата на ищеца, в която се твърди нарушение на член 85 от Договора., което е само част от иска, който се разглежда в тази част от преценката на Съда. Първо, Комисията указва, че тъй като двете предприятия France 2 и France 3, принадлежат към една и съща група и се контролират от един и същ председател, който гарантира единно управление, те нямат действителна автономност на пазара, а представляват отделен икономически субект от такъв характер, че твърдяното им тайно споразумение не може, съгласно съдебната практика (Решение на Съда от 24 октомври 1996 г., Viho/Комисия, C-73/95 P, Recueil, стр. I-5457) да се счита за нарушение на член 85 от Договора. Второ, Комисията счита, че, по настоящото дело са изпълнени условията за отхвърляне на жалба на основание липсата на достатъчен интерес от страна на Общността, имайки предвид факта, че „въпросът не разкрива никакъв съществен ефект върху търговията вътре в Общността”.

93. Дори, ако случаят беше такъв, какъвто твърди ищецът, че мотивите, съдържащи се в писмото от 15 май 1997 г., са ясни и точни и могат да се оспорват, такова искане е неотнормосимо спрямо въпроса дали Комисията е определила своята позиция в смисъла на член 175 от Договора.

94. Писмото от 15 май 1997 г. трябва следователно да се класифицира като съобщение съгласно член 6 от Регламент № 99/63, което преустановява бездействието от страна на Комисията.

95. Следователно, не е необходимо Съдът да се произнесе по искането за обявяване на бездействие, доколкото се иска обявяване, че Комисията незаконно е бездействала във връзка с член 85 от Договора.

Твърдяно бездействие във връзка с член 90 от Договора

- Искания и аргументи на страните

96. Ищецът твърди, че писмото на Комисията от 15 май 1997 г. за информиране на ищеца за нейното намерение да не започва процедурата съгласно член 90 от Договора, е толкова сбито до степен, че е недействително и е крайно недостатъчно, за да даде възможност на жалбоподателя да направи някакъв полезен коментар. Ищецът стига до

извода, че писмото от 15 май 1997 г. не преустановява бездействието на Комисията, тъй като то не може да се разглежда като валидно определяне на позиция.

97. Комисията твърди, че писмото от 15 май 1997 г. само включва анализ на фактите, във връзка с член 90 от Договора, въпреки че тази разпоредба не възлага никакви права на ищеца в тази връзка.

98. Встъпилата страна твърди, че във всеки случай, определянето на позиция от Комисията, съдържащо се в писмото от 15 май 1997 г., за приложимостта на член 90 от Договора, лишава иска за бездействие от предмет.

- Констатации на Съда

99. Уместно е да се прецени до каква степен писмото на Комисията от 15 май 1997 г. представлява определяне на позиция в смисъла на член 175, параграф 2 от Договора, с което се преустановява бездействието на Комисията и искът за бездействие се лишава от предмет, тъй като той се отнася за твърдяно бездействие на Комисията по отношение на член 90 от Договора.

100. Съдът отбелязва, че в своето писмо от 15 май 1997 г., Комисията информира ищеца, че след като е преценила основанията за своите твърдения, основани на член 90 от Договора, тя не може да констатира, че фактите, от които се оплаква, представляват нарушение и определя основанията за това защо не е възнамерявала да започне процедура съгласно член 90 от Договора.

101. По този начин става ясно, и от съдържанието на писмото, и от контекста, в който то е писано, че когато Комисията е адресирала до ищеца писмото от 15 май 1997 г., тя е възприела становището, че информацията, която е получила не оправдава уважаването на частта от жалбата, в която се твърди нарушение на член 90 от Договора.

102. Освен това, както беше отбелязано по-горе, твърдението, че възраженията са неправилни или недостатъчни са неотнормими за въпроса дали Комисията е определила своята позиция по смисъла на член 175 от Договора.

103. Следователно, като адресира писмото от 15 май 1997 г. до жалбоподателя, Комисията е определила своята позиция по смисъла на член 175, параграф 2 от Договора и вече не е необходимо да взема решение по искането за обявяване на бездействие, тъй като се иска обявяване, че Комисията незаконно е бездействала съгласно член 90 от Договора.

Искането за отмяна, направено като алтернатива

104. Ищецът твърди, като алтернатива, че доколкото писмото на Комисията от 11 декември 1995 г. представлява решение да се отхвърли жалбата от 10 март 1993 г., Съдът трябва да обяви това решение за незаконно, тъй като той не счита, че членове 85, 90 и 92 от Договора са били нарушени. Въпреки че официално признава в своя отговор, че Комисията е признала, че писмото от 11 декември 1995 г. не представлява определяне на позиция по смисъла на член 175 от Договора, ищецът изтъква, че ако Съдът е на обратното становище, той иска да постави своето изцяло алтернативно искане за отмяна.

105. И от съвпадащите становища на страните, и от констатациите на Съда във връзка с иска за бездействие става ясно, че писмото от 11 декември 1995 г. е само информативно и не съдържа определяне на позиция от страна на Комисията по същността на делото.

106. Като се има предвид, че то е поставено изцяло като алтернатива, следователно няма нужда Съдът да се произнася по искането за отмяна.

По съдебните разноски

107. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, страната, която не е спечелила делото, следва да бъде осъдена да плати съдебните разноски, ако те са претендирани от страната, спечелила делото. Освен това, съгласно член 87, параграф 6 от този правилник, в случай че по дадено дело не се стига до решение, разходите се присъждат по преценка на Съда.

108. По настоящото дело, Комисията по същество губи делото. Тя не е действала по писмо за официално сезиране в срока, посочен в член 175 от Договора, и до 15 май 1997 г., тоест, след завеждането на настоящото дело, не е уведомила ищеца за определянето на нейната позиция по отношение на частта от жалбата от 10 март 1993 г., където се твърди нарушение на член 85 и 90 от Договора.

109. От упоменатото по-горе следва, че е уместно, при обстоятелствата по делото, Комисията да бъде осъдена да поеме своите разноски, заедно с тези, понесени от ищеца, с изключение на разноските, направени от ищеца в резултат от встъпването на Френската република.

110. Съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник, Френската република поема своите разноски, заедно с разноските, направени от ищеца, в резултат от нейното встъпване.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети разширен състав) реши

- 1. Обявява, че Комисията не е изпълнила своите задължения съгласно Договора за ЕО, като не е приела решение относно частта от жалбата, подадена от *Télévision Française 1 SA* на 10 март 1993 г. относно държавната помощ.**
- 2. Потвърждава, че няма нужда да се произнася по твърдението, че Комисията е бездействала съгласно член 85 (понастоящем член 81 от Договора за ЕО) и член 90 (понастоящем член 86 от Договора за ЕО).**
- 3. Обявява иска за недопустим, тъй като той е насочен срещу бездействие на Комисията във връзка с член 86 от Договора за ЕО (понастоящем член 82 ЕО).**
- 4. Счита, че няма нужда да се произнася по алтернативното искане за отмяна.**

- 5. Осъжда Комисията да поеме своите разноси, заедно с разносните, направени от ищеца, с изключение на разносните, направени от ищеца във връзка с встъпването на Френската република.**
- 6. Осъжда Френската република да поеме своите разноси, заедно с разносните, направени от ищеца в резултат от нейното встъпване.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 юни 1999 година.

Подписи